

Lov udkomme, og er navnligt kommen til dette Resultat ad en anden Vej, end den, ad hvilken et Medlem af Udvalget er kommet til det samme Resultat. Jeg kan imidlertid ikke indrømme, at hiint Resultat vil være det rette, idet jeg ganske maa henholde mig til, hvad Udvalget i denne Henseende har udtalt i sin Betænkning, nemlig, at der ikke synes at være tilstrækkelig Anledning til at tilbagevise en Lov som den foreliggende, der indeholder mange Formildelser i den nu gjældende Presselovgivning, og derhos hæver mange af dennes mislige Bestemmelser. Forsaavidt der kan indvendes herimod, at Forordningen 27. Sept. 1799 ikke er kommen til Anvendelse i de to sidste Aar, og at der ikke i den Tid er sporet nogen Mislighed i denne Henseende, saa at denne Anordning altsaa ikke kan ansees for at medføre nogen Indskrænkning i Pressens Brug, kan jeg ikke tiltræde et saadant Raisonnement. Det er dog en Selvefølge, at, naar den foreliggende Lov ikke udkom, vil Forordningen af 27de September 1799 være den Lov, der træder i Kraft, naar der er Spørgsmaal om Presseforseelser. Bliiver der altsaa anlagt Sag imod den, der overtræder den rette Grænse, saa vil den Skyldige være at dømme derefter. Det er vel blevet yttret, at Domstolene ville følge en mildere Fortolkning af Loven, end denne Lovs Ord hjemle; men det er ikke Noget, der kan stoles paa. Jeg maa derfor i Gæt og Aft henholde mig til, hvad Comiteen i denne Henseende har udtalt. Forsaavidt der af det samme ærede Medlem er yttret den Mening, at Cautioner ikke skulde have Charakteren af forebyggende Forholdsregler, da kan hverken jeg eller noget af Comiteens øvrige Medlemmer tiltræde dette. Det forekommer mig, at en saadan Forholdsregel, der tages, inden Forfatteren udgiver sit Værk, virkelig indeholder noget Præventivt, der forebygger Pressens frie Brug. At et saadant System er anvendt andetsteds, forekommer mig heller ikke kan være noget afgjørende Moment. Forsaavidt det endelig af det samme ærede Medlem er yttret, at det kunde være betænkeligt, at overlade den sædvanlige Dyrighed at lade Presseforseelser paatale, skal jeg tillade mig at bemærke, at Udvalget troer, at der ikke er noget Misligt

derved. Det er nemlig Udvalgets Mening, at, om ogsaa Overøvrigheden decreterer en Sag anlagt for en Presseforseelse, er det dog ikke den, der skal afgjøre, hvorvidt Bogen skal standses, eller om dens Forfatter skal drages til Ansvar; Udvalget mener, at Dommeren har at afgive en Kendelse, om Skriftet skal lægges under Beslag, ligesom Domstolene naturligtviis ogsaa have at bestemme Forfatterens Ansvar. Det er egentligt heller ikke i den Bestemmelse, at der fra Justitsministeriet kan udstedes en Opfordring til at paatale Skriftet, at Udvalget har seet en forebyggende Forholdsregel, men det er nærmest i den Omstændighed, at Justitsministeren kan standse Bogen, at man har fundet en saadan forebyggende Forholdsregel. Forsaavidt den samme ærede Landstingsmand har yttret, at der ved at have Livsstraffen efter § 9 kunde komme Uoverensstemmelse ind i Criminallovgivningen, kan jeg ikke sjonne, at denne Anke kan gives Medhold, idet der navnligt i § 19 af Udkastet siges, at forsaauidt dets Straffebestemmelser indeholde Formildelser i den bestaaende Lovgivning, komme de ogsaa analogisk til Anvendelse, naar de omhandlede Forbrydelser begaaes ved Ord eller utrykte Skrifter. Den Formildelse, denne Lov indeholder i Straffen for Dyringer, der ere fremsatte i Trykken, skal altsaa ogsaa komme til Anvendelse paa de Dyringer, der fremsættes mundtligt. Forsaavidt der af den samme ærede Landstingsmand er udtalt, at den Paragraph, som Udvalget har foreslaaet indsat istedetfor § 10, indeholder noget Uffkert, saa skal jeg tillade mig ganske at henholde mig til, hvad det ærede Medlem af Udvalget, der sidst talede, har fremsort. Forsaavidt endeligt den samme ærede Landstingsmand har fundet Betænkeligheder ved det Forslag af Udvalget, at Udkastets Bestemmelse om, at Forfatteren skulde have opnaaet 18 Aar, for at kunne drages til Ansvar, skulde forandres til den almindelige criminelle Lavalder af 15 Aar, maa Udvalget ganske henholde sig til, hvad Betænkningen derom indeholder. Forsaavidt det er yttret af den ærede Landstingsmand, at der ogsaa vare andre Forhold, hvor En, der var over criminel Lavalder, ikke kunde drages til Ansvar, og han som Exempel herpaa har anført For-